

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

ORGAN

FOR

KVINDESAGEN I DANMARK.

Nr. 26.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60
Øre pr. Kv. foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen d. 23. Novbr. 1890.

III. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Frøken Ragnhild Goldschmidt,

* 1828, † 1890.

Det var den 18de Oktober om Formiddagen. I »Kvindelig Læseforening« herskede der Sorg og Bestyrtelse blandt de tjenestgørende Damer. Bestyrerinden havde nys modtaget et Brev, der meldte om Formandens, den alment elskede Frøken Ragnhild Goldschmidts Død den foregaaende Aften af et Hjerteslag. Ingen kunde fatte dette, ingen tænke sig Muligheden af, at denne Efterretning virkelig var sand, og efterhaanden som Medlemmerne kom, den ene efter den anden, spredtes Dødsbudskabet og vakte Sorg hos alle.

Ragnhild Goldschmidt er født i Valby den 8de Februar 1828 under Familjens kortvarige Ophold der. Hun blev fra Barndommen vant til et nøjsomt Liv i Arbejde og under Ansvar, hvilket maaske var Grunden til, at Pligtfølelsen senere var saa stærkt udviklet baade hos hende selv som og i hendes Krav til andre.

Da Gaarden blev solgt, tog Familjen en Tid Bolig i København, formentlig paa Blegdamsvejen, drog derefter til Næstved, hvor Faderen købte et Brænderi, og i 1833 flyttede, ifølge M. Goldschmidts »Livserindringer«, Moderen og to Døtre atter til København og tog i Huset hos ham, som derved, 20 Aar gammel, blev Familjefader. Faderen tog til Falster for sammen med sin yngre Søn at grunde en Fabrik.

Siden den Tid har Digteren Goldschmidt og hans Søster Ragnhild kun været skilt kort Tid ad Gangen, som da hun et Aarstid lærte Husholdning paa Langeland hos Fa-

miljen Fabricius eller naar han var i Udlandet. De rejste dog ofte sammen, og ved Moderens Død for circa 25 Aar siden blev Ragnhild Goldschmidt Husmoder i sin Broders Hjem. Hendes store Begavelse, livlige og aandfulde Personlighed gjorde hende særlig skikket til at styre et Digterhjem, hvor Mænd som P. L. Møller (i Moderens Tid) Ole Bull, Chr. Arentzen, Kaalund, Bj. Bjørnson med flere, har været jævnlige Gæster. Selv var hun Broderens Fortrolige og Kammerat, og sikkert nok har disse to paa den heldigste Maade supleret hinanden.

Om hendes literære Virksomhed vides saa godt som intet. Hendes Venner vidste, at hun af og til skrev livlige og træffende Anmeldelser af Bøger og Skuespil, men det var kun undtagelsesvis, hun lod dem trykke. (Fru Edgrens »En Sommersaga« i Kvinden og Samfundet). Om hun er Forfatter til »En Kvindehistorie« vides ikke med Bestemthed. Hun hørte ikke til de Anonymer, der, for at bruge et af hendes egne Udtryk, holdt af »at løfte Sløret«.

Efter Broderens Død, 15de Aug. 1887, fortsatte hun alene Husførelsen i den gamle Lejlighed, de har beboet i en Snes Aar, medens de tidligere ofte skiftede Bolig.

Men den Gærning, Kvinderne særlig skylder Frøken Goldschmidt Tak for, er det Arbejde, hun som Formand paa tiende Aar i »Kvindelig Læseforening« nedlagde i denne. Alt i Halvfjerdserne, da Foreningen blev stiftet, var hun med som en af Støttepillerne, men da hun 1881 valgtes som Formand, blev hun Livet og Sjælen i denne.

Hun var i Besiddelse af alle mulige Betingelser for tilfulde at kunne udfylde en saadan Formandspost. Hun var rig og uafhængig, i Stand til uden Vederlag og dog saa gavmildt at ofre denne Forening sin Tid og sine rige Kræfter. Havde hun end

i ydre Henseende levet en paa Begivenheder fattig Tilværelse, saa var den jo dog rig paa aandeligt Liv og Udvikling, og hun viste her, hvorledes hun med Kraft og Mildhed kunde føre Tøjlerne, selv hvor det kunde være vanskeligst at køre uden at støde an end mod den ene, end mod den anden.

Under hendes Ledelse har »Kvindelig Læseforening« voxet sig stor; den har fra en beskeden Tilværelse i en Sidegade opstillet sine Husguder i Goldschmidts Gaard, Nr. 10 paa Amagertorv, hvor dens righoldige og udvalgte Bibliothek, dens lune, hyggelige Læsesale vinker ad gamle og unge, ad Kvinder af alle Farver.

Og Frk. Goldschmidt forstod at gøre alle til Pas.

Pladsen her tillader ikke nogen nærmere Udvikling af hendes store Virksomhed, kun dette skal siges, at hun holdt af de unge i Foreningen og hørte gerne paa Opposition, som hun ogsaa i givet Tilfælde gav efter for, naar det stemte med Foreningens Tarv.

Og de unge holdt af hende.

Ved Generalforsamlingen i Februar bad en Ordfører fra disse hende om at beholde sin Post som Formand, den hun efter Tur skulde fratræde, og da hun rørt og smilende lovede at ofre Foreningen de Kræfter, hun endnu havde tilbage, da hyldedes hun jublende og enstemmig.

Nogle Uger efter bød Foreningen til Fest, og Frk. Goldschmidt var Æresgæsten, den, for hvis Skyld Festen afholdtes.

Hun mindedes tidligere glade Sammenkomster, og takkede de unge, fordi de satte Liv i disse stille Sale.

Det blev saa den sidste Aften, hun samledes med dem.

Hvem skal nu tage Arven op efter hende? Det at være Formand i »Kvindelig Læseforening« er en større og mere ansvarsfuld